

DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2026-59-128>

УДК 658.012.32:004.738.5

Галін Анатолій Олександрович

аспірант,

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-7793-0667>**Anatolii Halin**

Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University

**ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ
ПІД ВПЛИВОМ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ:
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД****ENTERPRISE COMPETITIVENESS FORMATION
UNDER DIGITAL TRANSFORMATION:
A THEORETICAL AND METHODOLOGICAL APPROACH**

Анотація. У статті здійснено теоретико-методологічне дослідження формування конкурентоспроможності підприємств в умовах цифрової економіки. Обґрунтовано, що сучасні технологічні зміни зумовлюють перехід до цифрово-мережевої та платформної моделі розвитку, у межах якої дані, алгоритми та цифрові платформи виступають ключовими стратегічними ресурсами. Встановлено, що впровадження технологій загального призначення забезпечує трансформацію управлінських процесів і перехід до data-driven та AI-driven моделей прийняття рішень. Доведено, що конкурентоспроможність підприємств набуває динамічного характеру та визначається їх здатністю до адаптації, інноваційного розвитку й інтеграції у цифрові екосистеми. Запропоновано авторську модель формування конкурентоспроможності підприємств, що включає технологічний, управлінський, інноваційний та екосистемний рівні. Показано, що їх взаємодія забезпечує формування інтегральної конкурентоспроможності підприємства. Обґрунтовано необхідність врахування кіберризиків та забезпечення кіберстійкості в умовах цифрової трансформації.

Ключові слова: цифрова економіка, цифрова трансформація, конкурентоспроможність підприємств, цифрові технології, data-driven економіка, штучний інтелект, аналітика великих даних, цифрові платформи, динамічні здібності, кіберстійкість.

Summary. The article provides a comprehensive theoretical and methodological study of the processes of enterprise competitiveness formation in the contemporary economic environment characterized by profound technological transformations. It is substantiated that these transformations are systemic in nature and reflect a transition from an industrial model of economic activity to a digital-network and platform-based model of development, in which data, algorithmic solutions, and digital platforms become the key strategic resources and the infrastructural basis for value creation. It is demonstrated that the implementation of general-purpose technologies, including artificial intelligence, big data analytics, the Internet of Things, and cloud computing, leads to a fundamental transformation of managerial processes and enables the transition to data-driven and AI-driven decision-making models. These models are based on predictive analytics, algorithmic modeling, and large-scale data processing, resulting in a shift from reactive to proactive and partially autonomous management. It is established that enterprise competitiveness under such conditions acquires a dynamic and process-oriented nature and is determined by the ability of organizations to rapidly adapt, innovate, reconfigure resources, and effectively integrate into digital ecosystems. In this context, the enterprise is interpreted as a complex adaptive system operating within networked and platform-based interactions. The study proposes an original approach to interpreting enterprise competitiveness as an integral multi-level category shaped by the interaction of technological, managerial, innovative, and ecosystem factors. On this basis, a structural model of enterprise competitiveness formation is developed, incorporating technological, managerial, innovation, and ecosystem levels. It is shown that the synergistic interaction of these components ensures the formation of integrated competitiveness, manifested in the ability of enterprises to scale business models, enhance operational efficiency, and adapt to conditions of technological turbulence. It is further demonstrated that technologies perform not only an instrumental function in improving efficiency but also act as a system-forming factor that determines the transformation of the competitive environment, business model architecture, and value creation mechanisms. At the same time, digitalization processes are accompanied by emerging systemic challenges, including cyber threats, technological dependence on global platforms, risks of algorithmic inequality, and issues of digital sovereignty. This necessitates the integration of the concept of cyber resilience into enterprise strategic management systems.

The obtained results have both theoretical and practical significance, as the proposed model can be applied as an analytical framework for assessing the level of digital maturity of enterprises and for substantiating strategic directions of their development in the context of the digital economy.

Keywords: digital economy, digital transformation, enterprise competitiveness, digital technologies, data-driven economy, artificial intelligence, big data analytics, digital platforms, dynamic capabilities, cyber resilience.

Постановка проблеми. Сучасний розвиток цифрової економіки супроводжується глибинними трансформаційними процесами, що істотно змінюють умови функціонування підприємств і підходи до формування їх конкурентоспроможності. Посилення ролі цифрових технологій, даних і платформних екосистем зумовлює перегляд традиційних уявлень про джерела конкурентних переваг, які раніше базувалися переважно на матеріальних ресурсах та ефективності виробничих процесів. У цих умовах виникає потреба у науковому переосмисленні самої природи конкурентоспроможності підприємств як динамічної та багатовимірної категорії, що формується під впливом цифрових технологій та нових моделей економічної взаємодії. Особливої актуальності набуває питання визначення того, яким чином цифрові технології впливають на трансформацію бізнес-моделей, управлінських структур і механізмів створення вартості.

Додатково ускладнює ситуацію висока швидкість технологічних змін, зростання значення даних як стратегічного ресурсу та посилення залежності підприємств від цифрових платформ і глобальних екосистем. Це формує нові виклики для забезпечення стійкого конкурентного розвитку та вимагає врахування не лише економічних, а й технологічних та організаційних чинників. Отже, наукова проблема полягає у недостатній розробленості цілісного підходу до оцінювання впливу цифрових технологій на формування конкурентоспроможності підприємств та необхідності уточнення її змісту в умовах цифрової трансформації економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових дослідженнях українських учених значна увага приділяється впливу цифровізації на конкурентоспроможність підприємств. Зокрема, у працях Т. Пушкар та Г. Соболевої розглядається роль цифровізації у формуванні конкурентних переваг підприємств [8]. Л. Вербівська акцентує увагу на використанні штучного інтелекту в управлінні конкурентоспроможністю, тоді як О. Ольшанська та Б. Бондаренко досліджують цифрові бізнес-моделі як основу конкурентних переваг [3; 6]. Н. Педченко, Ж. Кононенко та О. Зінченко аналізують вплив розвитку ІТ-індустрії на конкурентоспроможність економіки України, а Ю. Котельникова розглядає цифровізацію як ключовий фактор підвищення конкурентоспроможності підприємств [5; 7]. Узагальнення наукових підходів свідчить, що цифрова трансформація

розглядається як визначальний фактор сучасного конкурентного розвитку підприємств.

Метою статті є теоретико-методологічне обґрунтування впливу цифрових технологій на формування конкурентоспроможності підприємств в умовах цифрової економіки та визначення ключових трансформаційних змін у механізмах створення економічної вартості, організаційних моделей і стратегічних підходах до управління підприємствами.

Вклад основного матеріалу дослідження. У сучасних умовах становлення цифрової економіки відбувається комплексна, системна та багаторівнева трансформація економічних відносин, яка охоплює не лише технологічний вимір, але й фундаментальні організаційні, інституційні та соціально-економічні засади функціонування підприємств. Важливо підкреслити, що дана трансформація не є лінійною еволюцією, а має характер структурного зсуву, що супроводжується зміною логіки створення економічної вартості, перерозподілом ресурсів і формуванням нових центрів конкурентної сили [8; 3].

У теоретичному вимірі зазначені процеси можуть бути інтерпретовані як перехід від індустріальної парадигми економічного розвитку до цифрово-мережевої та платформної моделі, яка характеризується домінуванням інформаційних потоків, даних та алгоритмічних систем управління [2; 8]. На відміну від традиційної індустріальної моделі, де ключовими факторами виробництва виступали праця, земля і капітал, у цифровій економіці формується нова факторна структура, де визначальними стають дані, знання, алгоритми та цифрові платформи як інфраструктурні основи створення вартості. При цьому дані набувають властивостей стратегічного економічного активу, що виходить за межі традиційного розуміння інформації. Вони виконують одночасно операційну функцію (підтримка процесів), аналітичну функцію (формування знань), інноваційну функцію (створення нових продуктів) та стратегічну функцію (формування довгострокових конкурентних переваг) [9]. Таким чином, дані стають новим видом капіталу – data capital.

Ключовим драйвером зазначених трансформацій виступає експоненційний розвиток цифрових технологій загального призначення (general purpose technologies), які мають мультиплікативний ефект впливу на всі галузі економіки. До таких технологій належать штучний інтелект (artificial intelligence), машинне навчання (machine

learning), технології великих даних (big data analytics), Інтернет речей (IoT), хмарні та edge-обчислення, блокчейн-технології, квантові обчислення, цифрові двійники (digital twins), а також технології гіперавтоматизації (hyperautomation) [7].

З точки зору системної економічної теорії, їх взаємодія формує цифрову екосистему нового типу, в якій відбувається синхронізація даних у реальному часі, автоматизація управлінських рішень та зниження транзакційних витрат. Це призводить до появи так званих «інтелектуальних економічних систем», в яких значна частина рішень приймається алгоритмічно. У результаті формується нова економічна модель – data-driven та AI-driven економіка, в якій процеси прийняття рішень дедалі більше базуються на предиктивній аналітиці, математичному моделюванні й алгоритмічному прогнозуванні. Це означає перехід від ретроспективного управління до проактивного та частково автономного управління економічними системами. У цьому контексті відбувається трансформація самої природи конкурентоспроможності підприємств. Якщо у традиційній економічній теорії конкурентоспроможність розглядалася як відносно статична характеристика (частка ринку, рівень витрат, продуктивність), то у цифровій економіці вона набуває процесного та динамічного характеру.

Цифрові технології виконують подвійну функцію. З одного боку, вони є інструментом підвищення операційної ефективності, а з іншого – виступають системоутворюючим ядром підприємства, яке визначає його бізнес-архітектуру, структуру управління та механізми створення вартості. У межах сучасної теорії організації підприємство все частіше розглядається як цифрова адаптивна система, а не як ієрархічна структура. Формується нова логіка конкуренції, в якій ключовими детермінантами виступають швидкість обробки інформації, рівень цифрової зрілості (digital maturity), здатність до масштабування бізнес-моделей, гнучкість організаційних структур та інноваційна спроможність [10]. У таких умовах конкурентоспроможність перетворюється на функцію адаптаційної швидкості організації.

З позицій теорії організаційного розвитку конкурентоспроможність доцільно трактувати як безперервний процес навчання, реконфігурації ресурсів та створення нових форм доданої вартості. Відповідно, центральним ресурсом стає не лише технологія, а здатність організації до її інтеграції та комерціалізації. З теоретичної точки зору цифрову конкурентоспроможність доцільно інтерпретувати як інтегральну багаторівневу систему, що включає технологічний, організаційний, інституційний та людський виміри [1]. У цій системі цифрові технології виступають не зовніш-

нім фактором впливу, а внутрішнім середовищем функціонування підприємства, яке визначає його еволюційну траєкторію.

Ресурсно-орієнтований підхід у цифрових умовах зазнає суттєвої трансформації та розширюється до концепції цифрових стратегічних активів. До таких активів належать хмарні інфраструктури, корпоративні платформи даних, API-екосистеми, алгоритмічні моделі, цифрові продукти, а також інтелектуальний капітал [4]. Їх ключовою характеристикою є висока складність імітації, що забезпечує стійкі конкурентні переваги. У розвиток цього підходу концепція динамічних здібностей (dynamic capabilities) набуває критичного значення. Вона відображає здатність підприємства до інтеграції, перебудови та реконфігурації ресурсів у відповідь на швидкі технологічні зміни. У цифровій економіці, де інноваційні цикли суттєво скорочуються, швидкість адаптації стає ключовим фактором виживання підприємства. Особливої ваги набуває технологічно-інноваційна парадигма, в межах якої цифрові технології розглядаються як джерело радикальних інновацій. Генеративний штучний інтелект змінює природу створення продуктів і послуг, роботизована автоматизація процесів (RPA) трансформує операційні функції, а цифрові двійники забезпечують моделювання складних систем у реальному часі.

Важливим структурним явищем є розвиток платформної економіки, що базується на домінуванні цифрових платформ (Amazon, Google, Alibaba, Microsoft). Такі платформи функціонують як багатосторонні ринки, забезпечуючи взаємодію різних груп економічних агентів. Вони створюють ефекти мережевої взаємодії (network effects), які призводять до експоненційного зростання вартості платформи зі збільшенням кількості користувачів [11].

Сучасний етап цифровізації характеризується формуванням data-centric підприємств, у яких дані стають центральним елементом стратегічного управління. У таких умовах формується модель data-driven governance, що базується на використанні великих даних, алгоритмічних систем та предиктивної аналітики. Це забезпечує перехід від реактивного управління до проактивного та частково автономного. Паралельно відбувається процес алгоритмізації управлінських і виробничих процесів, у межах якого значна частина функцій – інтелектуальне підприємство, у якому людина виконує стратегічні, креативні та контрольні функції, тоді як операційні рішення приймаються алгоритмічно.

Окремого значення набуває концепція Індустрії 5.0, яка доповнює попередню парадигму Індустрії 4.0. Якщо четверта промислова революція акцентувала увагу на автоматизації та цифровізації, то Індустрія 5.0 передбачає інтеграцію

людини та технологій, орієнтацію на сталий розвиток, соціальну відповідальність та персоналізацію виробництва.

Цифрові технології трансформують також взаємодію підприємств зі споживачами. Формується модель персоналізованого маркетингу, омніканальних комунікацій та поведінкової аналітики в реальному часі, що дозволяє суттєво підвищити рівень споживчої цінності (customer lifetime value) та зміцнити довгострокові відносини зі споживачами.

У стратегічному вимірі цифрові технології формують нову архітектуру конкурентоспроможності підприємств, що базується на трьох ключових опорах: дані як стратегічний ресурс, інновації як джерело створення вартості та цифрові платформи як середовище економічної взаємодії. Їх інтеграція забезпечує формування адаптивних, інтелектуальних та екосистемно орієнтованих підприємств. Разом з тим слід зазначити, що цифрова трансформація супроводжується низкою системних викликів, зокрема зростанням кіберризиків, посиленням технологічної залежності від глобальних платформ, проблемами цифрового суверенітету та ризиками алгоритмічної нерівності. Це формує необхідність розвитку концепції кіберстійкості (cyber resilience) як складової стратегічного управління підприємством.

З урахуванням викладених теоретичних положень та узагальнення сучасних наукових підходів доцільно запропонувати авторську модель формування конкурентоспроможності підприємств у цифровій економіці, яка має багаторівневу структуру та включає такі взаємопов'язані компоненти:

1. Технологічний рівень, що охоплює використання цифрових технологій загального призначення (штучний інтелект, великі дані, IoT, хмарні обчислення), які формують інфраструктурну основу діяльності підприємства.

2. Управлінський рівень, пов'язаний із впровадженням data-driven та AI-driven моделей прийняття рішень, алгоритмізацією управлінських процесів і підвищенням ефективності організаційної структури.

3. Інноваційний рівень, що визначається здатністю підприємства до генерації, впровадження та комерціалізації інновацій на основі цифрових технологій.

4. Екосистемний рівень, який передбачає інтеграцію підприємства у цифрові платформи, мережеві структури та бізнес-екосистеми, що забезпечують доступ до ресурсів і створення доданої вартості.

Запропонована модель дозволяє системно інтерпретувати конкурентоспроможність підприємства як багаторівневу категорію, що формується під впливом технологічних, управлінських, інно-

ваційних та екосистемних факторів. Її практичне значення полягає у можливості використання як аналітичного інструменту для оцінювання рівня цифрової зрілості підприємства й обґрунтування стратегічних напрямів його розвитку в умовах цифрової економіки.

Таким чином, цифрові технології виступають не лише інструментом підвищення ефективності, але й фундаментальним системоутворюючим фактором трансформації сучасної економіки, який визначає нову логіку конкуренції, інноваційного розвитку та стратегічного позиціонування підприємств у глобальному цифровому просторі.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє дійти висновку, що цифрові технології є ключовим системоутворюючим чинником трансформації сучасної економіки та визначальним детермінантом формування конкурентоспроможності підприємств у цифровому середовищі. Перехід до цифрово-мережевої та платформної моделі розвитку супроводжується структурними змінами у факторній основі виробництва, де провідне значення набувають дані, алгоритми та цифрові платформи як стратегічні ресурси створення вартості. Конкурентоспроможність підприємств у цифровій економіці набуває динамічного та процесного характеру і визначається здатністю організацій до швидкої адаптації, реконфігурації ресурсів та інтеграції в технологічно змінне середовище. У цих умовах підприємства функціонують як складні адаптивні системи в межах цифрових екосистем, де створення вартості має мережевий і платформний характер.

Використання цифрових технологій загального призначення підвищує ефективність управлінських процесів і сприяє переходу до data-driven та AI-driven моделей прийняття рішень. Водночас цифрова трансформація супроводжується зростанням кіберризиків, технологічної залежності від глобальних платформ і викликами цифрового суверенітету, що посилює значення стратегічної стійкості підприємств. У підсумку цифрові технології не лише підвищують операційну ефективність, а й трансформують архітектуру конкурентного середовища, де ключовими стають швидкість адаптації, інноваційність, цифрова зрілість та екосистемна взаємодія.

Подальші дослідження доцільно спрямувати на аналіз цифрових екосистем підприємств та їх впливу на формування конкурентних переваг, а також на розроблення підходів до оцінювання цифрової зрілості та кіберстійкості в умовах зростання цифрових ризиків. Перспективним є також дослідження впливу генеративного штучного інтелекту та гіперавтоматизації на трансформацію бізнес-процесів і моделей створення вартості, а також інституційних аспектів регулювання платформної економіки.

Список використаних джерел:

1. Барабась Д., Панасюк О., Кривонос А. (2023). Формування цифрових конкурентних переваг компаній. *Mechanism of an Economic Regulation*. № 2(100). С. 12-18.
2. Буріменко Р., Смірнова П. Вплив розвитку цифрової трансформації на діяльність підприємства. *Економіка та суспільство*. 2024. № 59. URL : <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3386> (дата звернення: 15.04.2026).
3. Вербівська Л. В., Дзюба Т. В. Вплив цифрової трансформації на формування та зміцнення конкурентоспроможності підприємства. *Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Серія: Економіка*. 2024. Вип. 1. С. 10-18.
4. Кайда І. Цифрова трансформація як ключовий фактор підвищення конкурентоспроможності українського бізнесу. *Економіка та суспільство*. 2025. № 72. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-72-103> (дата звернення: 14.04.2026).
5. Котельникова Ю. М. Підвищення конкурентоспроможності підприємств в умовах цифровізації. *Innovation and Sustainability*. 2022. № 4. С. 101-108.
6. Ольшанська О. В., Бондаренко Б. С. Цифрові бізнес-моделі як фактор забезпечення конкурентоспроможності підприємств. *Проблеми розвитку економіки*. 2024. № 3. С. 108-116.
7. Педченко Н. С., Кононенко Ж. А., Зінченко О. М. Конкурентоспроможність економіки в умовах розвитку ІТ-індустрії та цифрових трансформацій. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: Економіка та управління*. 2024. № 16. URL : <http://dspace.puet.edu.ua/-handle/123456789/14649> (дата звернення: 13.04.2026).
8. Пушкар Т., Базецька Г., Соболева Г. Цифрова конкурентоспроможність як економічна категорія. *Економіка та суспільство*. 2025. № 77. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/-view/3386/3313> (дата звернення: 12.04.2026).
9. Сидорчук І. С., Вікуліна Л. Ф., Наконечна О. А. Цифрова трансформація бізнес процесів в Україні як чинник економічного зростання. *Здобутки економіки : перспективи та інновації*. 2025. № 17. DOI : <https://doi.org/10.5281/zenodo.15173552> (дата звернення: 14.04.2026).
10. Рачинська Г. В. Засади цифрової економіки в інфраструктурі сучасного бізнесу. *Економіка та суспільство*. 2022. № 44. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-44-107> (дата звернення: 17.04.2026).
11. Шолом А., Шинкаренко О. Digital competitiveness of economically developed countries: current features and development prospects. *Економіка і суспільство*. 2025. Вип. 72. URL: <https://economyandsociety.in.ua/-index.php/journal/article/view/5758/5700> (дата звернення: 11.04.2026).

References:

1. Barabas D., Panasiuk O., Kryvonos A. (2023). Formuvannya tsyfrovyykh konkurentnykh perevah kompanii [Formation of digital competitive advantages of companies]. *Mechanism of an Economic Regulation*, no. 2(100), pp. 12-18. (in Ukrainian)
2. Buhrimenko R., Smirnova P. (2024) Vplyv rozvytku tsyfrovoi transformatsii na diialnist pidpriemstva [The impact of digital transformation development on enterprise activity]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, no. 59. Available at : <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/-article/view/3386> (in Ukrainian)
3. Verbivska L. V., Dziuba T. V. (2024) Vplyv tsyfrovoi transformatsii na formuvannya ta zmitsnennia konkurentospromozhnosti pidpriemstva [The impact of digital transformation on the formation and strengthening of enterprise competitiveness]. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho natsionalnoho universytetu imeni Yurii Fedkovycha. Serii: Ekonomika – Scientific Bulletin of Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University. Economics Series*, vol. 1, pp. 10-18. (in Ukrainian)
4. Kaida I. (2025) Tsyfrova transformatsiia yak kliuchovyi faktor pidvyshchennia konkurentospromozhnosti ukraïnskoho biznesu [Digital transformation as a key factor in increasing the competitiveness of Ukrainian business]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, no. 72. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-72-103> (in Ukrainian)
5. Kotelnikova Yu. M. (2022) Pidvyshchennia konkurentospromozhnosti pidpriemstv v umovakh tsyfrovizatsii [Enhancing the competitiveness of enterprises in the context of digitalization]. *Innovation and Sustainability*, no. 4. pp. 101-108. (in Ukrainian)
6. Olshanska O. V., Bondarenko B. S. (2024) Tsyfrovii biznes-modeli yak faktor zabezpechennia konkurentospromozhnosti pidpriemstv [Digital business models as a factor in ensuring the competitiveness of enterprises]. *Problemy rozvytku ekonomiky – Problems of Economic Development*, no. 3, pp. 108-116. (in Ukrainian)
7. Pedchenko N. S., Kononenko Zh. A., Zinchenko O. M. (2024) Konkurentospromozhnist ekonomiky v umovakh rozvytku IT-industrii ta tsyfrovyykh transformatsii [Competitiveness of the economy in the context of IT industry development and digital transformations]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Serii : Ekonomika ta upravlinnia – Problems of Modern Transformations. Series: Economics and Management*, no.16. Available at: <http://dspace.puet.edu.ua/-handle/123456789/14649> (in Ukrainian)
8. Pushkar T., Bazetska H., Sobolieva H. (2025) Tsyfrova konkurentospromozhnist yak ekonomichna katehoriia [Digital competitiveness as an economic category]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, no. 77. Available at: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/-view/3386/3313> (in Ukrainian)
9. Sydoruk I. S., Vikulina L. F., Nakonechna O. A. (2025) Tsyfrova transformatsiia biznes protsesiv v Ukraini yak chynnyk ekonomichnoho zrostannia [Digital transformation of business processes in Ukraine as a factor of economic

growth]. *Zdobutky ekonomiky : perspektyvy ta innovatsii – Achievements of Economics: Prospects and Innovations*, no. 17. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.15173552> (in Ukrainian)

10. Rachynska H. V. (2022) *Zasady tsyvrovoi ekonomiky v infrastrukturi suchasnoho biznesu* [Principles of the digital economy in the infrastructure of modern business]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, no. 44. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-44-107> (in Ukrainian)

11. Sholom A., Shynkarenko O. (2025) Digital competitiveness of economically developed countries: current features and development prospects. *Ekonomika i suspilstvo – Economy and Society*, no. 72. Available at: <https://economyandsociety.in.ua/-index.php/journal/article/view/5758/5700> (in Ukrainian)

Дата надходження статті: 16.04.2026

Дата прийняття статті: 07.05.2026

Дата публікації статті: 25.05.2026